

Örvendezünk: Jézus nélkül vagy Jézusban?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a János szerinti evangélium 16. fejezetének a 16.-tól a 23. verseiben a következőképpen: „Egy kis idő még, és nem láttok engem, de ismét egy kis idő, és megláttok engem. A tanítványai közül némelyek ezt kérdezték egymástól: Mi az, amit mond nekünk: Egy kis idő, és nem láttok engem, de ismét egy kis idő, és megláttok engem, és ez: Mert én elmegyek az Atyához? Ezt kérdezték: Mi az a kis idő, amiről szól? Nem tudjuk, mit beszél. Jézus észrevette, hogy meg akarják kérdezni, és ezt mondta nekik: Arról kérdezősködtök egymás között, hogy ezt mondtam: Egy kis idő még, és nem láttok engem, de ismét egy kis idő, és megláttok engem? Bizony, bizony, mondom nektek, hogy ti sírni és jajgatni fogtok, a világ pedig örül; ti szomorkodtok, de szomorúságotok örömmé fordul. Amikor az asszony szül, fájdalom van, mert eljött az ő órája, de amikor megszülte gyermekét, nem emlékszik többé a gyötremre az öröm miatt, hogy ember született a világra. Így most ti is szomorúak vagytok, de ismét meglátok majd titeket, és örülni fog a szívetek, és örömetöket senki sem veheti el tőletek: és azon a napon nem kérdeztek értőlem semmit.” – Feltámadt Urunk, Jézus Krisztus! Mi úgy szeretünk örülni. Sokszor bizony annyira belemerülünk az örömbé, hogy észre sem vesszük, hogy Te nem vagy ott ebben a mi „nagy” örömünkben. És csak később döbbenünk rá arra, hogy a Nélküled való örömeink mennyire rövidéletűek voltak. Köszönjük, hogy újra és újra megmutatod nekünk, hogy a Veled való örömet senki sem veheti el tőlünk. Adj ehhez való ragaszkodást nekünk – igéd erejével! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Egy kis idő még, és nem láttok engem, de ismét egy kis idő, és megláttok engem... A „kis idő” – *sűrű egymásutánban* – hétszer ismétlődik meg az igeszakaszunk elején. Mi ez? Csikicsukit játszott Jézus a tanítványaival? Vagy kukuccs-oltak? Esetleg „Itt a Mester, hol a Mester”-t játszottak? Vagy az idősödő János apostol agya egy kicsit bekattant, amikor ezt a részt leírta, és nem vette észre, hogy „Hát maga megbolondult, hát maga megbolondult, hogy mindent hétszer mond, hogy mindent hétszer mond?” – mint Karinthi Ady-paródiájában. Nem. **A legfontosabb különbség a görög szövegben a két „láttok” között az, hogy az első alkalommal az, aki lát, olyan, mint egy színházi előadás nézője** – ilyenek voltak a tanítványok az idő nagy részében Jézus földi élete során. És bizony ilyenek vagyunk a legtöbbször mi is, kedves testvéreim. **A második alkalommal viszont már, aki lát, az nem nézője, hanem résztvevője, szereplője a történéseknek.** Ilyenekké váltak a tanítványok Jézus feltámadása és pünkösd után. **Milyen jó lenne, hogyha életünk nagyobb részében mi is a Jézus életét nézőkből a Jézus életében részt vevőkké tudnánk lenni!**

Mennyi az a „kis idő”, ameddig nézőkből szereplők leszünk? Három nap, mint Jézus halála és feltámadása között? Mindez már meg is történt velünk – három héttel ezelőtt? Vagy ötvenhárom nap, amennyi Jézus halála és pünkösd között van? Azaz ennek az útnak még a fele előttünk áll? Vagy a „megláttok engem” Jézus második eljövételére utal, azaz – nagy valószínűséggel egész földi életünkben csak kérhetjük és reményiségben várhatjuk, hogy úgy is meglátjuk Jézust, mint akik részt vesznek az Ő életében, és nem csak úgy, mint akik messziről szemlélik, hogy mik történtek Jézussal és a hozzá közel állókkal? Kedves Testvéreim! **Nincsen a „Mennyi az a kis idő?” kérdésre pontos válasz. Mindegyikünk életében más és más idő kell ahhoz, hogy nézőkből szereplők legyünk.** Nekem negyven év kellett erre. De ismerek sokakat, akiknek az életében sokkal hamarabb, vagy sokkal folyamatosabban következett be mindez.

„Örvendezz Istennek egész föld!” – ezzel kezdtük a mai istentiszteletet a bevezető zsoltárban. **Az Öröm vasárnapján vagyunk. Ettől a vasárnaptól** kezdve a húsvéti idő második részébe kerültünk. Immár – mint a feltámadás tényének a nézői – nem visszanezünk a húsvéti eseményekre, hanem **előre tekintünk a saját jövőnkre – amelyben reménységeink szerint a feltámadás cselekvő résztvevői leszünk mi is.**

Nem mindegy tehát, hogy milyen a mi örömünk. Jézus nélküli, vagy a Jézussal, Jézusban megélt öröm? Mi a kettő között a különbség? A köznapi örömeink sokszor olyanok, amelyekben egyedül vagyunk. Örömet akarunk magunknak, örömet szerzünk magunknak, öröm-tulajdonosok leszünk. Megisszuk, megesszük, elfogyasztjuk ezeket a magán-örömeinket, és még akkor is egyedül maradunk bennük, ha az örömszerzésünkhöz egy másik személyt is igénybe vettünk... Nézzünk egy kicsit magunkba. Hány ilyen „elvett”, „learatott”, vagy „megszerzett” magán-örömünk volt az elmúlt hetekben?

Félre ne értsetek! Nem azt mondom ezzel, hogy éljünk örömtelen életet. Dehogy! De azt igenis mondom, hogy azok az örömök, amelyekre a tulajdonunkként tekintünk, rövidéletű örömök lesznek. Akkor még esetleg öröm, amikor éppen átéljük őket. De ez a fajta magán-öröm nagyon-nagyon gyorsan átcsap a csömörbe, a hiányérzetbe. Elmúlik. Nem lesz elég. Több kell belőle. Más kell. Barát? Barátnő? Férfj? Feleség? Eluntam. Dobom. Holnap lecserélem. Van még elég belőle a Lidl-ben... Le is van épp árazva...

Van nekem egy fogorvos barátom. Előrettekintő ember: néhány éve Grönlandra költözött. Ott éppen öregkorára kezd majd jó idő lenni... Kiváló fogorvos. Bosszantotta, hogy néhány betegnek főbiája van a fájdalomcsillapító lidokain injekciótól. Emiatt – kitanulta a hipnózist. Így az injekció helyett elhipnotizálta a betegeit. De ezekből a problémás betegekből sokan visszajöttek, hogy még – mindig fáj a foguk. Pedig a foguk rendben volt, nem fájhatott. Mi lehet a baj? Pszichés segítség is kell nekik. A barátom kitanulta a pszichoanalízist. Elhipnotizálta a beteget, profi módon megkezelte a fogát, és pszichológiai kezelést is adott neki. Sokkal kevesebben jöttek vissza, hogy fáj a foguk, de még – mindig volt néhány. Pedig a foguk rendben volt, nem fájhatott. Mi lehet a baj? A halálfélelem. Azzal nem tud mit kezdeni a pszichoanalízis. A barátom teológiát és lelkipásztorságot tanult. Elhipnotizálta a beteget, profi módon megkezelte a fogát, pszichológiai kezelést adott és lelki vigaszt nyújtott neki. A betegek már nem jöttek vissza azzal, hogy fáj a foguk.

Milyen az igazi, tartós öröm? Az igazi, tartós öröm nemcsak az, hogy már nem fáj a fogunk. Az sem, hogy pszichológiai tanácsokat is kapunk. Az igazi, tartós öröm az, ha a lelkünk is meggyógyult. Tartósan. A Krisztusban. Az igazi öröm másoknak is örömet szerez. Az igazi öröm a szeretet kiáradása. Ránk magunkra, és rajtunk keresztül másokra is. Az igazi örömet olyan szeretet táplálja, amely kifogyhatatlan. Ez pedig egyedül a feltámadt Úr szeretete. Az igazi öröm a Jézussal, a Jézusban öröm. Részt vevő, cselekvő, másokat örömebe fordító öröm. Így válhat az ivás, az evés, és a másokkal levés is egyaránt tartós, megszentelt örömmé.

Nemrég olvastam egy 94 éves néniről. Hatvanéves kora óta a börtönökben lakóknak visz szeretetet és örömet. Van egy pártfogoltja, akit negyven évre ítéltek. Sok év után ma már ez a börtönlakó ott tart, hogy minden napját örömben, Jézussal éli meg odabent. Ha majd letelik a büntetése, ferences szerzetes szeretne lenni. A néni arcán átsugárzik az a sok öröm, amelyet a sok évtized alatt átadott a bent lakóknak. Biztos vagyok benne, hogy ezért él mosollyal teli életet még 94 évesen is.

Ha ilyen, soha ki nem fogyó szeretetből táplálkozó, másoknak átadott öröm a bennünk élő öröm, akkor nem csap át csömörbe, nem csap át hiányérzetbe, és nem múlik el. Az ilyen, tartós öröm gazdagít bennünket akkor is, amikor a földi életünk éppen keservesebbé vált. Erre mondja Jézus az igeszakaszunkban, hogy bizony, bizony, azaz Ámen, Ámen: a mi sírásunk, jajgatásunk és szomorúságunk *örömré fordul* (Jn 16,20). Ahogyan a bevezető zsoltárban mondtuk: Isten *nem engedi*, hogy a lábunk megínogjon. Hanem: — megtisztít bennünket, mint ezüstöt a tűzben. És ez a megtisztulás kétszeres ámen-nel fog örömet okozni nekünk. Mert ahogyan tisztulunk, úgy kerülünk egyre közelebb és közelebb Jézushoz, és kapunk egyre többet és többet abból az örömből, amely kimeríthetetlen, kifogyhatatlan és örök.

Így érdemes az oltár előtt felolvasott ígére, a teremtés történetére is gondolni. Nem azért ismétli el a teremtés leírása hétszer egymás után hogy mindaz, amit Isten teremtett „jó”, mert hét a teljesség száma, és le kellett számolni ennyi jót, hogy az írás korrekt legyen. Nem is azért jó minden, mert soha nem történik rossz. Azért jó minden, mert Isten nem a pillanatnyi időben él, hanem abban az örökkévalóságban, ahol látja mindennek a végét is, a célját is, és nem csak a jelenét. A mi világunk a feltámadt Jézusban válik végérvényesen, bevégzetten, és visszafordíthatatlanul jóvá. A mi életünk is csak Jézusban lesz olyan öröm, amely másokra minden elválasztottságot felülíróan átsugárzódik.

A Jézusban megélt örömet, ahogyan Jézus maga mondja az igeszakaszunk végén: „**senki sem veheti el a mi szívünkéből**” (Jn 16,22). A Jézussal való találkozás teljességében olyan csordultig lesz a szívünk örömmel, hogy „azon a napon már nem kérdezőnk (azaz az eredeti görögben: nem kérünk) tőle semmit” (Jn 16,23a). Miért? Mert már mindent megkaptunk. Ahogyan a Zsidókhöz írt levél fogalmazza ugyanezt: „**Mi, akik hiszünk, bemegyünk Isten nyugalomába**” (Zsid 4,3). Abba a nyugalomba megyünk be mi is, amely az oltár előtt felolvasott teremtés történet után, a hetedik napon Isten örömének a teljessége volt. Ahogyan Ézsaiás írja: „**Isten folyamként árasztja majd ránk a békességet,** mint megáradt patakot” (Ézs 66,12). És ahogyan Jézus mondta nekünk: „Ezeket azért mondom nektek, hogy **az én örömöm legyen bennetek, és örömtök teljes legyen.**” (Jn 15,11). Ámen.